

O PEJSKOVI A KOČIČCE

Stará paní Voříšková neměla nikoho, jen šedou kočičku a hnědého pejska. Hezky se o ně starala a moc je milovala. Dost jí ale mrzelo, že se ti dva neměli rádi. Pes Bobík stále vrčel a cenil zuby na malou kočičku Nelinku. A když se paní nedívala, proháněl ji po dvorku a kousal do ocásku. Nelinka se ale jen tak lehce nedala. Často se pejskovi pořádně pomstila. Vylezla na střechu Bobíkovy boudy a počkala, až rozespalý vyleze ven. Pak na něj zákeřně skočila zezadu a poškrábala mu krk. Než se pes stačil vzpamatovat, byla pryč. Rvačky, vrčení, kousání, škrábání – to prostě bylo na denním pořádku. Paní Voříšková trpělivě ošetřovala zvířátkům rány. A domlouvala jim: „Kdy už konečně dostanete rozum? Tak hezky by se nám žilo, kdybyste se k sobě chovali alespoň trochu slušně.“ Ale kdepak. Nelinka se často posmívala Bobíkovi: „Co jsi to za zvíře? Paní tě vodí na provázku a uvazuje před obchodem. Jako nějakého zločince. To nemáš svou hrdost?“ „Ztichni, to je pro moji bezpečnost, aby mě nezajelo auto,“ hájil se vždy Bobík. „A v parku mě paní vždy pustí. A všude mě vodí s sebou. To tebe nikdy!“ Jednoho dne vzala paní Voříšková Bobíka zase do obchodu. Ale nedošli tam. Paní se z ničeho nic zamotala hlava, ztratila vědomí a upadla na zem. Přiběhl nějaký pán, zavolal sanitku a ta odvezla nemocnou ženu do nemocnice. Bobík se smutně vrátil domů i s vodítkem na krku. „Kde máš paní?“ ptala se Nelinka. „Tak tys jí konečně utekl? Už se nenecháš vodit na provaze?“ „Ale ne, paní je nemocná, možná umře, odvezli ji,“ zamumlal smutně Bobík. „Škoda, že zapomněla zavřít branku, nedostal by ses domů a měla bych konečně pokoj,“ zašklebila se kočička. Ale paní jí bylo taky líto. Někdy společné neštěstí sblízuje, ale mezi pejskem a kočkou se tak nestalo. Dál na sebe vrčeli a nevraživě koukali. Nelinka lovila na půdě myši a přes plot se dostala kamkoli. Třeba i k sousedům, kde kradla mléko jejich kočky. To pes byl na tom hůře. Branku zaklapl vítr, a tak zůstal uvězněný na dvorku. Žízni netrpěl, pil vodu z kaluže, ale brzy měl ukrutný hlad. Hned nad psí boudou byla sice police s pytlím granulí, ale to bylo příliš vysoko. A paní se dlouho a dlouho nevracela. Pejsek polehával na dvorku a strašně zeslábl. Kočička to zpočátku pozorovala se škodolibou radostí. Ale pak, světe div se, když už neměl sílu na hádky a rvačky, přišlo jí ho líto. Vyskočila na polici a shodila pytel s granulemi na zem. A pak pacičkou strčila jednu z nich pejskovi do tlamy. Ten otevřel unaveně oči a sousto spolkl. Nelinka ho několik dní krmila, dokud nenabral sílu, aby mohl jíst sám. A pak, týden po pejsově uzdravení, zastavila před domem sanitka. Přivezla paní Voříškovou. Konečně už mohla chodit. Ale teprve, když vešla na dvorek, vrátila se jí ztracená paměť. „Proboha, vždyť jsem tu nechala psa a kočku!“ Jaké však bylo její překvapení, když viděla, jak spokojeně spí přitulení k sobě.